

Опитахъ :

— Не, — започнахъ азъ и наблюдавахъ внимателно Храбъръ.

— Не — отвори уста той и се прекъсна.

— Какво? Продължавай! — забелязахъ му малко ядосано.

— Какво? Продължавай! — чухъ да се влита звукътъ отъ моя гласъ съ неговия.

Станахъ. Прекрачихъ нервно до жъгла на стаята, после до другия, до вратата. Обърнахъ се къмъ Храбъръ :

— Ще кажете ли — —

Не довършихъ. Необикновеното въ тая случка бѣ станало: Храбъръ бѣше изчезналъ отъ стаята.

Ясно е, че и дума не можеше да става за духове. И все пакъ, азъ и до днесъ не мога да си обясня неговото изчезване. Въ първия мигъ прегледахъ всѣко жъглче на стаята, стигнахъ дори въ коридора. Едно предположение, че той се е скрилъ нѣкъде, не можеше да бѣде съвсемъ неприемливо. Но тукъ, въ коридора съ менъ стана нѣщо, което ме отвлѣче отъ първия интересъ,

Отначало това бѣше игра съ очитѣ. Азъ погледнахъ: седемъ стаи отлѣво, толкова и отдѣсно. После стана друго, въ което очитѣ не играеха никаква роля. Подъ тласъка на него, азъ пристъпихъ къмъ дъното на коридора и спрѣхъ предъ последната стая.

Мъгла лежи надъ тоя мигъ: не знаехъ що търся, нито имахъ представа за постъпката си. Но